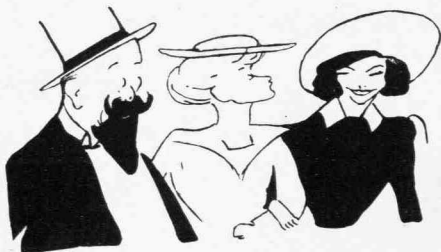

omicidi» (Corfu 1893) μιᾶς σοφῆς καὶ γενναίας πραγματείας τοῦ Κονεμένου Ἰταλικά γραμμένης, ὅπου, — ἂν καὶ μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν πάντα τοῦ ὄφους του συμπύκνωση, ξεσπάει κάποτε σὲ περιτολογίαις, — πλατύτερα καὶ γενικώτερα ξετυλίγει τὶς φιλοσοφικὰς ἀρχὰς του, μὲ κάποια ἀπόκοτα ξαφνίσματα γιὰ τὴν κοινὴν παραδεγμένη συνήθεια καὶ τὴν παράδοση, — μᾶς δείχνει πῶς πολὺ τὴν ἀλήθεια αὐτὴν, ποῦ δ κ. Παλαμᾶς πρωτόειδε.

Τέλος δὲ κάθε παρατηρητὴς τῆς ἀράδας, στρατοκόπος τῶν πατημένων διάπλατων δρόμων τῆς γέρικης συνήθειας καὶ τῆς σκουριασμένης συνθήκης, ποῦ ἤθελε παρακολουθῆσαι ἀφιλοσόφητα στὲς λεπτομέρειαις ὄχι μόνον τὸ ἔργο του, μὰ ἀκόμη καὶ τὴν ἰδιαίτην ζωὴν τοῦ Κονεμένου, δὲν θάπορῶσε μόνον μὲ τὶς ἀσυνήθιστες καὶ παράξενες του περιπέτειαι, ποῦ σὰν ἐπίτηδες, θάλεγε, τὶς προετοίμαζε ὁ ἴδιος· ἀλλὰ καὶ θάγαναχτοῦσε μὲ ἱερὴν ἀγανάκτηση κατὰ τοῦ ἀσύστολου καταφρονητῆ, τοῦ πικρόχολου σατυριστῆ, τοῦ καταλυτῆ τοῦ παράτολμου τῶν ἐρειπωμένων εἰδῶλων τοῦ πλήθους. Γιατί ὁ σκοπὸς καὶ ἡ σκέψη του καὶ ὅλη ἡ ζωὴ του ἐστάθη πάντα ἔξω ἀπὸ τὴν καθιερωμένη ἠθικὴν. Ἄδιάφορος στὸ ξίπασμα τοῦ κόσμου καὶ τὴν κατακραυγὴν, ἀσυγκίνητος στὰ ὄνειδιστικὰ περιγελάσματα τοῦ ὄχλου καὶ τὶς καταλαλιὰς τῆς σύγχρονῆς του, — ποῦ οὔτε τὸν ἔνοιωσε, οὔτε φυσικὰ δυνατό τῆς ἦταν νὰ τὸν νοιώσῃ, — κοινωνίας, ἄλλοτε μὲ τὸ σφυρὶ καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ λοστάρη, πάντοτε μὲ τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν γενναϊότητα τῶν μεγάλων οἰκοδόμων, σφυροκοποῦσε καὶ ἐγκρέμιζε τὰ σάπια καὶ τὰ ἐτοιμόρροπα, ποῦ στὸν ἥσυχιο τους πάντα τὸν βαρὺ κοπαδιαστὰ ἀποσκιάζουσαν τὰ πλήθη, ζαλισμένα ἀπὸ τὸν τριπύρινον ἥλιο τῆς ἀλήθειας, ποῦ δὲν ἀντέχουν νὰ τὸν ἀντικρύσουσαν κατάματα.

Κέρκυρα Ἰουνίος 1907

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΣΕΓΙΑΝΝΗΣ

Καλλιτεχνικὲς φάτσες διαβατικῶν ἐν Ἀθήναις θιάσων